

Prelaatin kirje (heinäkuu 2009)

Piispa Javier Echevarría pyytää meitä kiittämään Jumalaa pappeuden lahjasta, koska ”pappeus on Jeesuksen Sydämen rakkautta”.

1.8.2009

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Koska pyhän Josemarían juhlapäivä
on vielä niin lähellä, sydämeni ja
mieleni kääntyvät Isämme puoleen
ja haluan turvautua hänen

esirukoukseensa yhä useammin ja voimallisemmin. Pohtiessamme hänen papillista esimerkkiään, hänen täysisydämistä vastaustaan Herramme hänelle antamaan näkyyn lokakuun 2. päivänä 1928, havaitsemme jälleen kerran pyhän papin suunnattoman tehokkuden. Miten usein hän sanoikaan meille, etteivät papit koskaan pelastu yksin: heitä seuraa aina suuri sielujen joukko! Siksi meidän tulee rukoilla väsymättä Kristuksen palvelijoiden pyhyiden puolesta niin, että antautuessaan täysin papintehtävänsä ja pysyen uskollisina kutsumukselleen he avaavat taivaaseen johtavan tien monen monille sieluille.

Nämä pohdiskelut pyrkivät palaamaan mieleen näinä ensimmäisinä viikkoina Pappien vuonna, jonka Paavi julisti kesäkuun 19. päivänä Kristuksen Pyhän Sydämen Juhlapyhän yhteydessä.

Pyhä isä sanoi saarnassaan, että ”vaikkakin on totta että Jeesuksen kutsu pysyä *minun rakkaudessa*ni (vrt. Joh 15:9) on osoitettu jokaiselle kastetulle henkilölle ..., tämä kutsu kuuluu voimakkaammin meille, jotka olemme pappeja, erityisesti tässä juhlallisessa Pappien vuoden julistuksessa, jota halusin vietettävän Arsin pyhän kirkkoherran, 150-vuotismuistojuhlan kunniaksi” (1)

Pyhä Jean Marie Vianney on suojeluspyhimys ja esikuva papeille mittaamattoman Jumalan rakkautensa ja palavan sielujen pelastamisen halunsa vuoksi. Olen saanut todistaa Isämme kiintymyksen häntä kohtaan, kun tämä kerran meni Arsiin osoittamaan hänelle kunnioitustaan ja uskomaan hänen huostaansa pappien pyhyiden ja Opus Dein ja hiippakuntien piispojen välisten suhteiden hoitamisen. Pyytäkäämme

kaikki häneltä samaa asiaa näiden tulevien kuukausien aikana.

Katolisen kirkon Katekismuksessa on Arsin pyhän kirkkoherran ilmaisu, jota Benedictus XVI äskettäin lainasi: *Pappeus on Jeesuksen sydämen rakkaus* (2). Mikä suuri totuus sisältyykään näihin sanoihin! Paavi korosti:”Miten on mahdollista liikuttumatta muistaa, että pappina palvelemisen lahja on virrannut suoraan Hänen Sydäimestään? Miten voisimme unohtaa, että papit on vihitty palvelemaan nöyrästi ja samalla valtuutetusti uskovien yleistä pappeutta? Meidän tehtävämme on korvaamatonta Kirkolle ja maailmalle omistettua palvelusta, joka vaatii täyttä kuuliaisuutta Kristukselle ja lakkaamatonta yhteyttä Hänen kanssaan.” (3)

Pappiskutsumus on Jumalan erityinen lahja ihmiskunnalle, jotta

Lunastuksen hedelmät voisivat tavoittaa sielut kaikkina aikakausina ja kaikkialla. Isämme aina korosti sen suunnatonta arvoa. Ilmaisui, *Josemaría, pappi*, sai aivan erityisen soinnin hänen sanoissaan ja kirjoituksissaan. ”Pappeus on maailman suurin todellisuus”, hän sanoi. ”Tarvitsee vain ajatella, mikä ihme on Jeesuksen tuominen maan päälle joka päivä. Taivaallinen Äitimme – miten paljon meidän tuleekaankin rakastaa häntä: häntä suurempi on vain Jumala! – toi Herramme maan päälle vain kerran: *tapahtukoon minulle niin kuin sanoit!* (Lk 1:38).” (4)

Yhtä lailla on selvää, että Perustajamme – myös Opus Dein erityisen tehtävän vuoksi – piti suuressa arvossa maallikoiden kristillistä kutsumusta. Herramme ei turhaan valinnut häntä avaamaan maailmalle Opus Dein polkua, *pyhittymiseen ammatillisessa työssä*

ja kristityn jokapäiväisten velvollisuuksien täyttämisessä. (5) Jo niin varhain kuin 1930-luvulla, kun yleistä kutsua pyhyyteen ja apostolaattiin oli tuskin edes mainittu (se oli aika tuntematon).

Olennainen osa pyhän Josemarían papillista työtä oli osoittaa ihmisille kristityn kutsumuksen arvokkuuden. Hän auttoi heitä löytämään kasteeseen sisältyvät kaikille yhteiset hengelliset rikkaudet - muun muassa, että kaikki kristityt, sekä miehet että naiset, ovat osallisia Kristuksen pappeudesta, että siis kaikilla on *papillinen sielu*, ja että siksi kaikkien tulee – samaan mittaan kuin papit - pyrkiä kaikin voimin kohti pyhyyttä ja vaalia sydämessään sielujen pelastamisen intoa.

Tätä hän toistamistaan toisti, yhä uusin rakastavan sielun löytämin sävyin, aina elämänsä loppuun saakka. Vieläpä taivaaseen

siirtymisensä päivänä, tavatessaan tyttäriään, hän sanoi heille vielä kerran:”teillä on papillinen sielu kuten aina tänne tullessani olen sanonut. Veljillänne, jotka ovat maallikoita, on myös papillinen sielu. Tämän papillisen sielunne avulla, te voitte ja teidän tulee auttaa meitä. Näin Jumalan armosta ja palveluviran pappeuden voimalla teemme Opus Deissä yhdessä tehokkaasti työtä.” (6)

Kirjoituksissaan ja tavatessaan uskovia kaikkialla maailmassa, pyhä Josemaría selitti tätä opetusta tietyin esimerkein, jotka kannustivat ihmisiä panemaan yleisen pappeutensa käytännön työhön. Esimerkiksi vastatessaan tätä aihetta koskevaan kysymykseen vuonna 1970, hän sanoi: ”Me kaikki olemme osallisia Kristuksen pappeudesta. Enkä minä tässä sano mitään uutta, koska pyhä Pietari kirjoitti samaa (vrt. 1 Pt 2:9). Teillä kaikilla on

kuninkaallinen pappeus. Minulla pappina on sen lisäksi vielä palveluviran pappeus. Juuri tämä kuninkaallinen pappeus tekee meistä pyhiä ihmisiä, valittua kansaa, Jumalan kansaa. Ymmärrättehän tämän?

”Jos sinä olet osa Jumalan kansaa ja hänen valittuja pyhiään, sinun tulee olla Jumalan ja hänen luomiensa ihmisten oikeuksien puolustaja. Sinun tulee olla hyvä kaikille: kun teet jotain työtä, josta et erityisesti pidä, tee sen rakkaudesta Jeesukseen Kristukseen, koska se on hänen tahtonsa mukaista. Lisäksi tee sen koko ihmiskuntaa ajatellen. Tästä sinulle on esimerkkejä siitä kuninkaallisesta pappeudesta, josta pyhä Pietari puhuu.” (7)

Vatikaanin toinen konsiili, selventäessään palveluviran pappeuden ja yleisen pappeuden välistä suhdetta lausui, että ne

”eroavat tosin toisistaan olemukseltaan eivätkä ainoastaan asteeltaan. Kuitenkin ne ovat läheisessä suhteessa toisiinsa, sillä kumpikin on omalla erityisellä tavallaan osallinen Kristuksen ainoasta pappeudesta.

Palveluvirassa oleva pappi näet kasvattaa ja johtaa papillista kansaa sen pyhän vallan nojalla, joka hänellä on. Hän toimittaa Kristuksen edustajana eukaristisen uhrin ja kantaa sen Jumalalle koko kansan nimissä.

Uskovat taas kuninkaallisen pappeutensa nojalla myötävaikuttavat eukaristisessa uhrissa. He harjoittavat pappeuttaan myös ottamalla vastaan sakramenteja, rukoilemalla ja kiittämällä, antamalla todistuksen pyhästä elämästä sekä osoittamalla itsekieltäytymystä ja toimeliasta rakkautta.” (8)

Papit suorittavat toimessaan palveluvirkaa uskoville mahdollistamalla ja auttamalla heitä toteuttamaan kasteessa saatua yleistä pappeutta. Tämän vuoksi niiden meistä, jotka olemme Kristuksen pappispalveluviran haltijoita tulee vastata kaikella voimallamme sen suunnattoman suuren lahjan velvoitteita, jonka olemme saaneet. Tässä kontekstissa sijaitsee vasta alkanut Pappien vuosi.

Papin työ on korvaamatonta siinä, että kutsu pyhyyteen ja apostolaattiin painuisi syvälle maallikkouskovien elämään, eikä jäisi pelkiksi sanoiksi. Hän yksin on se opettaja, joka julistaa Jumalan sanaa pyhällä arvovallalla. Ainoastaan pappi voi välittää Jumalan anteeksiannon parannuksen sakramentissa ja ohjata sieluja hyvän paimenen tavoin poluille, jotka johtavat ikuiseen elämään. Vain pappi on saanut voiman muuttaa Kristuksen sijaisena

leipää ja viiniä Kristuksen ruumiiksi ja vereksi pyhässä messussa, jotta kaikki uskovat voisivat saada henkilökohtaisen ja suoran yhteyden pääsiäisen mysteeriin ja vastaanottaa pyhän ehtoollisen, joka on elintärkeä sielujen ravinto heidän yliluonnollisella tiellään.

Nämä ovat uskoville hyviä syitä rukoilla pappien tehtävän puolesta. Sanotaan, että pappien työ kohdistuu sellaiseen kansaan kuin he ansaitsevat ja samoin uskovat saavat sellaisia pappeja kuin ansaitsevat. Niinpä meidän tulee kohottaa rukouksemme pappien ja kansan puolesta joka päivä todellisessa pyhän yhteydessä. Meidän tulee anoa Herraltamme päivittäisellä ponnistelullamme pyhyyttä kohti samaa kuin latinalaisen Amerikan uskovat pyytävät Jumalalta: *Herra, anna meille pyhiä pappeja*. Tämä rukous on aina ajankohtainen, koska on selvää, että me kaikki hyödyimme

siitä, että anomme taivaalta
papistolle pyhyyttä. Tämä
päivittäinen velvollisuus vaikuttaa
meihin jokaiseen. Rukoilemmeko
tätä jokaisena päivänä?
Pyydämmekö muita yhtymään
näihin rukouksiimme?

Miten paljon rakkautta pyhä
Josemaría sisällyttikään tähän
tehtävään! Kannustaakseen
kuulijoitaan hän käytti vahvoja
sanoja painottamaan asioiden
tärkeyttä, ja ne kumpusivat hänen
uskostaan pyhien yhteyteen. ”En
tunne ketään huonoja pappeja,” hän
tapasi sanoa. ”Tiedän joitakin, jotka
ovat heikkoja, laiskoja ja ehkä
pelkureita. Mutta huonoja, ei! (9) Ja
toisessa yhteydessä: ”Voisiko se
johtua siitä, ettette auta heitä
tarpeeksi? Rukoiletteko pappien
puolesta? Teettekö samoin kuin Noan
hyvät pojat? ... Antakaa heille vähän
myötätuntoa, rakkautta. Älkää

panetelko. Antakaa anteeksi,
armahtakaa, rukoilkaa.” (10)

Tyttäreni ja poikani, kohottakaamme
rukouksemme taivaaseen – täynnä
luottamusta ja optimismia – Kirkon
puolesta, pappien ja Jumalan kansan
pyhyiden puolesta.

Rukoilkaamme, että kaikkien
kansojen keskuudessa niiden
ihmisten määrä, jotka etsivät
Kristusta, lähestyvät Kristusta ja
rakastuvat Kristukseen tulisi
lisääntymään. Herramme kehoitus on
aina ajankohtainen: *Satoa on paljon,
mutta sadonkorjaajia vähän.*

*Pyytäkää siis Herraa, jolle sato
kuuluu, lähettämään väkeä
elonkorjuuseen.* (11) Isämme painotti
tätä toistuvasti. Tietyssä
mietiskelyssä, jonka hän piti vuonna
1964, hän sanoi:”lapseni, kun
ajattelemme niiden määrää tässä
maailmassa, jotka janoavat totuutta;
niiden sydänten jaloutta, joilta

puuttuu valo; minun heikkouttani, omaa heikkouttanne ja meistä niin monien muiden heikkoutta, joilla olisi syytä olla Kristuksen valon häikäisemiä; kun tunnemme tarvetta kylvää Hyvää Sanomaa Kristuksesta, että sellainen sato on olemassa, runsas sato, (tätähän olemme usein mietiskelleet) muistakaamme Kristusta kulkemassa nälkäisenä Palestiinan teillä...

”Niihin aikoihin Jeesus kerran kulki sapattina viljapellon laitaa. Hänen opetuslapsensa tuli nälkä ja he alkoivat katkoa tähkäreipäitä ja syödä (Mt 12:1). Hekin, kuten me nyt, ajattelivat tarvetta levittää Hyvää Sanomaa kulkiessaan vehnäreipellön halki hieroen runsaita tähkäreipäitä käsissään ja syödessään jyvät nälkänsä.

”Messis quidem multa. Sato, niiden miesten ja naisten määrä, jotka elivät silloin ja myöhemminä aikoina, oli

runsa. *Massis quidem multa, operarii autem pauci* (Mt 9:37). Sato on runsa, mutta elonkorjaajia vähän. Enkö minä ole sanonut teille juuri tätä samaa useasti tuhansin eri tavoin?... Meidän on käännäyttävä Herramme puoleen: *rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam* (Mt9:38), rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työntekijöitä sadonkorjuuseen.” (12)

Tyttäreni ja poikani, *caritas Christi urget nos*, (13) Kristuksen rakkaus pakottaa meitä. Kuten pyhän Josemarían kohdalla, tämän pyhän Paavalin sanan on herätettävä sydämemme. Kaikkivaltias Jumala, kaikkien armolahjojen antaja, rakastaa meitä kaikkia syvästi. Vastatkaamme niin suureen armoon päivä päivältä kasvavalla rakkaudella, vakuuttuneina siitä, että Jumalan kutsu on aina uusi – paras, minkä voimme saada! Meidän on vastattava siihen vilpittömästi ja

vakaasti, haluten tehdä todeksi elämässämme Raamatun sanat: *ecce ego, quia vocasti me*, (14). Kutsuit minua. Tässä olen. Tosiasia että olemme kristittyjä, Jumalan lapsia, ja tunnemme nämä armolahjat ja totuudet, vaatii meiltä rajatonta anteliaisuutta. Meidän on rohkaistava jokaista kokemaan se, mistä Isämme kirjoittaa kirjassaan *Tie*: ”seuratkaa kansamme rakkautta.” (15)

Toisaalta Jumala tarvitsee pyhiä pappeja, jotta voisi olla monia perheiden isiä ja äitejä, nuoria ihmisiä ja vanhempia, ihmisiä kaikilta elämän aloilta, jotka ottavat vakavasti kutsun pyhyyteen ja apostolaattiin, jonka he saivat kasteessa. Kuten Paavi sanoi: ”’Rukoilkaa elon Herraa’ merkitsee myös sitä, ettemme kykene ’tuottamaan’ kutsumuksia; vaan niiden on tultava Jumalalta. Emme voi rekrytoida ihmisiä hyvin

suunnitellun mainosstrategian avulla, kuten ehkä tapahtuu muiden ammattien puitteissa. Kutsumus lähtee Jumalan sydäimestä ja sen on aina löydettävä tiensä ihmisen sydämeen.

”Ja kuitenkin juuri siksi, että kutsumus ehtisi ihmisten sydämeen, tarvitaan meidän yhteistyötämme. Rukoilla elon Herraa tarkoittaa ennen kaikkea, että vetoamme Hänen sydämeen sanoen: Ole hyvä, tee tämä! Herätä ihmiset! Synnytä heissä Evankeliumin into ja ilo! Saata heidät ymmärtämään, että tämä on kaikkein suurin aarre, jota sen löytäjän on vietävä eteenpäin!” (16)

Näin hyvin usein Isämme täynnä intoa sielujen puolesta. Kaikki, mitä hän teki näytti hänestä vähäiseltä, ja hän pyrki tekemään enemmän, jottei mitään pidätettäisi Jumalan kunniasta eikä sielujen palveluksesta. Toimimmeko me

näin? Rakastammeko Jumalaa
uudella rakkaudella joka päivä?
Opetammeko muita omalla
käytöksellämme rakastamaan
Jumalaa?

Tämän kuukauden aikana matkustan
Saksaan, Puerto Ricoon ja
Meksikoon. Saatelkaa minua
rukouksillanne Guadalupen Neitsyen
edessä, ollen kiinteästi mukana
rukoustarkoituksissani, kuten me
kaikki olimme pyhän Perustajamme
tukena, kun hän matkusti Meksikoon
vuonna 1970.

Tulevan 7. kuukauden päivänä me
muistamme Don Alvaron ”tässä olen”
sanat, jotka hän uudisti joka päivä.
Turvautukaamme hänen
esirukoukseensa, jotta hän hankkisi
meille horjumattoman uskollisuuden
voiman.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!,
Teidän Isänne

+Javier

Pamplona, heinakuun 1. päivänä
2009

Viitteet:

1.Benedictus XVI, Saarna Pappien
vuoden avauksessa, 19. 6. 2009.

2.Katolisen kirkon Katekismus, nro
1589

3.Benedictus XVI, Saarna Pappien
vuoden avauksessa, 19. 6. 2009

4.Pyhä Josemaría, Kirje, 8. 8. 1956,
nro 17

5.Pyhän Josemarían rukouskortin
rukous

6.Pyhä Josemaría, Muistiinpanot
keskustelutilaisuudesta, 26. 6. 1975

7.Pyhä Josemaría, Muistiinpanot
keskustelutilaisuudesta, 21. 5. 1970

- 8.Vatikaani II, Dogmaattinen
Konstituutio Lumen Gentium, nro 10
- 9.Pyhä Josemaría, Muistiinpanot
keskustelutilaisuudesta, 19. 11. 1972
- 10.Pyhä Josemaría, Muistiinpanot
keskustelutilaisuudesta, 29. 11. 1972
- 11.Matt. 9:37-38
- 12.Pyhä Josemaría, Muistiinpanot
mietiskelystä, 26. 3. 1964
- 13.2 Kor. 5:14
- 14.1 Sam. 3:6
- 15.Pyhä Josemaría, Tie, nro 790
- 16.Benedictus XVI, Puhe Freisingissä,
14. 9. 2006
-

dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-heinakuu-2009/ (6.8.2025)